

»I får intet, fordi I ikke beder« (Jakob 4,2)

Lad os bede!

Disse tre ord høres ofte – »Lad os alle bede!« er det første, der lyder ved mange Gudstjenester.

Det er umuligt at sige, hvad Guds børns bøn har udvirket ned igennem tiderne. Bønnen har formentlig været den stærkeste kraft i menneskehedens historie. Hjemme i herligheden skal vi få lov til at se det.

Men lad os nu alle bede!

Vor Fader!

At sige disse to ord får hjertet til at udvide sig, thi det er ufatteligt, at vi må tiltale Gud, den Almægtige, den Allershøjeste, himmelens og jordens Skaber, således.

Vi må altså komme til Ham som den, der står os allernærmest og elsker os af hele sit hjerte.

Her er ingen trældomsfrygt og ingen betænkkeligheder. Vi kommer til Ham som børn til deres Fader og skjuler intet for Ham; vi kan jo ikke skjule noget for vor Fader, der kender os bedre, end vi kender os selv.

Vi glemmer naturligvis ikke budet: »Du skal ære din Fader...« Det ligger os mere på sinde end noget andet; at sige »vor Fader« til Ham, hvis væld ingen af os fatter, uddyber længselen efter i eet og alt at ære Ham.

Han er hellig – og hans hellighed er guddommelig i fuldkommenhed og absolutthed – derfor mærker vi på samme tid den guddommelige *nærhed*, når vi siger »Fader«, og den uendelige *forskell* imellem Ham og os. Vi har ingen trældomsfrygt i hans nærhed, men frygter ham med taknemmelighedens, kærlighedens og ydmyghedens sande Guds frygt.

Medens vi siger »vor Fader«, er det, som om Han åbenbarer noget af sit navn »JEG ER« for vor ånd. Og da kender vi ham endnu inderligere.

Vi bliver ikke centrum i tilværelsen, thi hans herlighed drager os *opad imod Ham*. Og fordi vi ikke siger »min Fader«, men »vor Fader«, drages vi *ind i et usynligt, men virkeligt fællesskab* med alle andre, der også siger »vor Fader«, ganske særligt med alle dem, der siger det under lidelse, savn, trængsel, sorg og møje. Vi glemmer undertiden os selv, når vi siger »vor Fader« – og det har bønnens Ånd ikke noget imod!

Men vort hjerte udvider sig endnu mere, thi »vor Fader« er *alt det skabtes Fader*. Han elsker hele sin skabning. Mangfoldige af dem lever uden håb og uden Gud. Hvad mon Gud »føler«

derved? Hele hans skabning er i veer indtil denne stund. Der går et uophørligt suk fra skabningen op til Ham, der er alles Fader. Dette suk kender vi fra os selv. Når vi siger »vor Fader«, gør vi os derfor til eet med hele den sukkende, lidende skabning i dens ve og vånde og bærer dem alle på vort hjerte ind for Faderen, fra hvem enhver faderlighed har sit navn.

Vi har ikke travlt og får ikke travlt, når vi siger »vor Fader«. De to ord fører os ind i den stilhed og tillid, som er vor styrke og vor frelse.

Når HAN er vor Fader, hvem kan da gøre os noget? Hvem kan hindre os? Hvem kan hindre Ham i at besvare vor bøn? Hvem kan overvinde os? Han står altid ved vor side! Vi er forvissede om, at vor bøn er hørt. Her er ingen plads for tvivl eller vankelmodighed. Troen har allerede sejren i behold!

Du, som er i himlene

Disse få ord giver vor bøn yderligere kraft, ja uovervindelig kraft. Alle de åndsmagter, der fordærver Guds skabning og står os imod, er i himmelrummet – men der er Gud den Almægtige, vor Fader, også – og Han er dem overmægtig på ethvert område til enhver tid!

Vi beder jo dagligt for *Danmark*, der synes invaderet af dæmoniske magter, der drager folket ned i en søl. Det er dem, der står bag det sørgelige forfald og den skrækelige fornedrelse, vort folk nu er præget af. Disse mørkets magter er virksomme i kulturlivet – i synet på forholdet imellem de to køn – de står bag alle oprørstendenser med den stigende kriminalitet og lovløshed – de har magten over mangfoldige politikere og erhvervsfolk – og vort folk har i sig selv ingen virkelig modstandskraft overfor dem.

Men vor Fader er i himlene – og vor Frelser har besejret dem alle og sidder nu ved Kraftens højre hånd højt over alle disse magter og myndigheder.

Menigheden, altså du og jeg og enhver anden, der hører vor Herre Jesus til, er eet med Ham, der har al magten i himmelen og på jorden, og får lov til at bede i hans navn.

Og bøn i Jesu navn til vor Fader, der er i himlene, har større magt end de faldne åndsmagter tilsammen. Men det glemmer jeg desværre alt for ofte.

Det er mærkeligt, at vor Fader er i *himmelne* – vi kunne bedre forstå, at han er i *himmelen* – vi kan jo ikke fatte, at Han kan være i flere himle på samme tid. Nej,

Guds væsen er os ufatteligt, hvis ikke Han åbenbarer det for os. Vor Fader er alle steder. Gud er Ånd, altså en ulegemlig person. Han er overalt uden at være en del af skabningen. Hans magt er derfor også overalt. Og han kan udøve sin magt overalt til samme tid! Han kan udøve den i *København* og i *Århus* og i *Ålborg* og i *Odense* og hvor du nu er. Og også der, hvor *han* er, som du beder for!

Vel er ondskabens åndsmagter virksomme, og vel er vort folk uden modstandskraft – men vor Fader er dem nær overalt, hvor de vil fordærve og fornede, og Han er dem uendeligt overlegen i kraft og visdom og indsigt.

Vor Fader, som er i himlene, er os nærmere end skyggen ved vor højre hånd. Himlene er ikke uendeligt langt borte, men omgiver os, skjult af et dække, som engang vil blive taget bort. Han er os ganske, ganske nær – når vi beder, er han ganske nær – men også, når vi forsømmer at bede!

Derfor lærer vi så småt *altid* at bede og at bede *ved bestemte lejligheder*. Hvad der er mest virksomt, kan vi ikke udtale os om.

Helliget vorde dit Navn

Guds navn kan ingen udtale. Han siger selv, at hans navn er JEG ER eller JEG ER DEN, JEG ER.

Dermed understreger Han, at han ikke er, som vi umiddelbart forestiller os ham.

Forskellen imellem Gud som DEN, HAN ER, og Gud, som vi forestiller os ham, er uendelig.

Guds tanker er ikke vore tanker. Guds veje er ikke vore veje. I al vor bøn er vort dybeste begær og vor inderligste længsel, at vi må *lære Gud at kende*. Bønnen er ikke blot, hvad vi siger til vor Fader, men også (og som det væsentligste) *hvad han siger til os om sig selv, om sine tanker og veje*.

I dag er den levende og sande Gud stort set ukendt af det danske folk. Derfor er hans navn ikke helliget, men vanæret. Det gælder langt ind i de forskellige kirkesamfund.

Man dyrker en gud efter sine egne tanker og begreber, men tillægger ham bibelske navne.

Det *første*, vi beder vor Fader, som er i himlene, om, er, at hans navn må være helliget.

Allerførst i mit liv – overalt, hvor jeg færdes, hjemme og ude. Jeg behøver mere end alt andet at kende Ham, min Fader,

som Han er – og at *præges deraf* så hans navn bliver helliget i og ved min færd – ved mine ord – ved mine reaktioner – ved mit Ja og mit Nej – ja endog ved mit udseende, min påklædning!

Her er ikke tale om en hellighed, vi påtvinger os selv, men om en hellighed, som kommer som følge af vor bøn. Vi beder af hele vort hjerte om, at Hans navn må blive helliget – og vi oplever befrielsen og glæden derved, når hans væsen bliver os åbenbaret og sætter sit præg på os. Det er en vidunderlig glæde. Hans tanker og veje er himmelhøjt over vore og langt, langt bedre i enhver henseende.

Tænk, om hans navn var helliget i *børnehaverne* og *skolerne* – hvilken ubeskrivelig velsignelse for vore børn og unge. Nu er det helt anderledes – men vi beder derom, og vor bøn bliver ikke ubesvaret!

Tænk, om hans navn var helliget i *de danske hjem!* Da så Danmark totalt anderledes ud.

Det værste er måske, at hans navn ikke er helliget langt ind i de *forskellige kirker*. Hvad der sker i hans navn uden at stemme med hans navn er sørgeligt over al måde.

Ondskabens forførende åndsmagter er ved at vinde fodfæste i mange kirker og få overhånd. Forførelserne er mangfoldige, og tusindvis af kirke- og menighedsmedlemmer lader sig rive med.

Lad os bede »helliget vorde dit Navn« og huske, at vi beder til »vor Fader, du som er i himlene« – altså til Ham, der er overalt, hvor de forførende og forfladigende åndsmagter er virksomme, og er dem overmægtig i eet og alt.

Den bøn inddrager os i en åndelig kamp. Hans navn bliver ikke helliget, med mindre menneskene ydmyger sig under hans vældige hånd – og det gør menighedsmedlemmer ikke gerne – slet ikke, når de er forførte og derfor mener, at de er ganske særligt velsignede.

Det er kommet så vidt, at Guds navn latterliggøres rundt omkring i menighederne – men man kalder det for vækkelse!

Navnet JEG ER DEN, JEG ER vanhelliges – men man betragter det ikke som synd – så langt er det kommet mangfoldige steder.

Vi kan ikke bede denne bøn fra en op-højet stilling over de andre, som var vi uden skyld. Vi kan ikke bede den uden først at lade Lyset fra JEG ER falde over vort eget liv. Kun bøjet i støvet under hans dom og nåde kan vi bede »helliget vorde dit Navn« – måske siger vi: »Helliget vorde dit hellige Navn!«

Den bøn gør os klartseende. Vi glæder os nu over alt, som svarer til hans Navn, og bedrøves over alt, som ikke gør det. Vi lærer at sige Ja til det første og Nej til det andet og ikke føje noget mere til.

Den bøn gør os også fri af tidsånden og alt, hvad mennesker nu mener. Den forankrer os i Gud på hans veje og i hans tanker.

Hvor er det dog vidunderligt, at vi får lov til at bede til vor Fader, som er i himlene! Kan der tænkes noget større? På *Nyborg Strand* mødte et ægtepar en udenlandsk ven, der havde bedt dagligt for dem. De blev så grebne deraf, at de ikke kunne finde ord for deres taknemmelighed og betagethed.

Hvad denne udenlandske ven har udrettet med sin daglige forbøn, kan næppe forklares.

Vi får alle lov til at være med. Alle kristne *ægtefolk* får lov til at bede sammen hver dag. Kan man forestille sig noget herligere i noget hjem? Og de *ensomme* holder ud – hvad de betyder for hele vort folk og for Guds menighed vil først blive åbenbaret i evigheden.

Der er ingen af os, der føler sig som en vældig god forbeder. Men der er heller ingen af os, der kan lade være med at bede til vor Fader, der er i himlene, hver dag.

Børn og *unge* har samme forret, og der er ingen, der siger, at deres bøn har mindre betydning end vor.

En dag skal Guds navn være helliget i *Danmark* og over *hele jorden*. Ethvert knæ skal da bøje sig for Ham. Men allerede nu gives Guds visdom til kende for magterne og myndighederne i den himmelske verden ved menigheden – ikke mindst ved dens bøn (Efes. 3,10). Skønt navnet JEG ER i dag vanæres de fleste steder, er der en skare, der ikke ophører med at bede: »helliget vorde dit Navn« – og deres bøn sejrer.

Vel ser det ikke ud, som om de sejrer – men det gjorde det heller ikke, da vor Frelser hang døende på et kors. Da så det tværtimod ud, som om ondskabens magter havde sejret. Men netop da åbenbares Guds visdom – thi han lod dem »sejre« – og idet de gjorde det, blev hans evige frelse fuldbyrdet!

Det må vi ikke glemme, når vi beder »helliget vorde dit Navn« – thi Guds navn er JEG ER DEN, JEG ER – og hvordan han er, ser du tydeligst på Golgatas kors!

Der sejrede Kristus, idet han efter verdens bedømmelse led et afgørende nederlag!

Vor bøn synes undertiden ikke at føre til noget. Mørket bliver tættere og tættere – forførelserne stærkere og stærkere. Ja, men Gud er ikke trængt op i en krog, og vi er ikke i defensiven. Vor bøn har allerede sejret, skønt det ser anderledes ud.

Hertil kommer, at vi alle har oplevet mange opmuntrende konkrete svar på vore bønner. Hvis vi begynder at tælle dem, er det ikke sikkert, at vi bliver hurtigt færdige dermed.

Vor Fader, som er i himlene og altså er dig ganske nær, ved, at du som enhver anden behøver opmuntringer. Og Han er ikke karrig dermed. Når du oplever dem, tag da ikke imod dem som selvfølge- ligheder, men som guddommelige nådesbeviser – og glem dem ikke, så de ingen varig virkning får på dig!

Når vi dagligt beder »helliget vorde dit Navn«, da passer vi på, at vi ikke selv bliver hindringer for bønnesvaret. At leve Gud nær er vor lykke (Salme 73,28), og til den lykke hører at få lykke til alt, hvad man tager sig for – og altså ikke stå Gud i vejen, så han må tøve med at besvare vor bøn.

Kristenheden får hurtigt alt for mange prædikanter – men den får aldrig for mange forbedere og tilbedere i ånd og sandhed. Der er hundredvis af præster og prædikanter, vi kan undvære, men der er ikke en eneste forbeder, vi kan undvære.

Der er alt for mange, der gerne vil frem i rampelyset på en talerstol eller i et sangkor, og alt for få, der vil ind i lønkammeret. Og dog er det i lønkammeret, enhver af os kommer Gud nærmest, og kan deltage i den altafgørende tjeneste.

»Helliget vorde dit Navn!« Lad os samle hele vort hjerte og hele vor sjæl i denne mægtige bøn!

Må Guds Ånd stå os bi, idet vi beder!

Den øvrige bøn

Nu kan enhver af os fortsætte og bede denne mægtige, udtømmeligt rige bøn til ende med blikket rettet imod »vor Fader, du som er i himlene!«

Vi føler, at Gud er med os. Han vil, vi skal bede til Ham, og Han vil, vi skal bede til Ham i overensstemmelse med hans vilje – den, som åbenbares os i denne mønsterbøn.

Denne verdensovervindende bøn kommer ikke fra os, men fra Ham. Vi kunne aldrig udtænke eller udforme en sådan bøn. Nej, den kommer fra Ham og er således en uvurderlig herlig gave til os – thi at den kommer fra Ham er jo en garanti for, at Han både hører den og besvarer den.

Den svarer til hans navn JEG ER DEN, JEG ER. Således er den en åbenbaring af ham selv (hans eget hjerte)! I denne bøn ser vi, hvad der ligger Gud på sinde – og tænk, Han inddrager os i at være med til at udvirke, hvad der ligger ham på sinde!

Noget større kan ikke tænkes – i hvert fald ikke af mennesker!

Og dog har jeg alt, alt for ofte sat det til side for andre ting – endog for ting uden nogen betydning – ja, endog for ting, der drog mig nedad!

Profeten *Samuel* sagde: »Det være langt fra mig at synde mod HERREN og høre op med at bede for jer« (1. Sam.

12,23). Lad os sige det samme! Men det indebærer, at vi erkender, at vi kan synde imod vor Fader, der er i himlene, ved at undlade at bede for vore landsmænd.

Nu da tillykke,
du mandig kristensjæl!
Lad dig ej trykke,
her er Immanuel!
Gak fri i sinde,

din Jesus med dig går!
Fat mod at vinde,
det alt på troen står!
Lad satan finde,
hvad Kristi kraft formår!